

[Birgit Busk.]

det at være imod det herskende styre som straffbart.

Det ville man naturligvis kunne affærdige med, at Danmark selvfølgelig kun vil slutte udleveringsaftaler med lande, som styres på demokratisk vis, og ikke med kommunistiske eller fascistiske stater. Men jeg vil dog erindre om, at det ikke er så forfærdelig mange år siden, at det selv i det demokratiske Vesttyskland var kriminelt at være medlem af det kommunistiske parti, og at det fortsat er kriminelt at give udtryk for en opfattelse, som kan fortolkes som nazistisk påvirket.

Udviklingen i et andet af de vesteuropæiske lande, som er medlem af Europarådet, Italien, har gennem adskillige år været præget af en sådan politisk usikkerhed, at ingen i dag kan vide, hvad der i løbet af en kortere eller længere fremtid vil blive stemplet som kriminelt, selv om det ikke er det efter dansk opfattelse.

Hvis dette lovforslag vedtages uændret, risikerer vi på afgørende områder at miste Danmarks hævdevundne status som et asyl-land, som politisk forfulgte flygtninge kan søge til. Jeg finder det derfor mere nødvendigt, end hvor der var tale om udlevering til de nordiske lande, at få præciseret i denne lovgivning, at udlevering til andre lande kun må finde sted, såfremt den pågældende har gjort sig skyldig i en lovovertrædelse, som også kan retsforfølges efter dansk lovgivning, og at sådanne sager altid skal behandles ved danske domstole og ikke kun kan klares ved administrative bestemmelser.

Når jeg bringer domstolene ind i billedet og hermed naturligvis hele den almindelige danske retsprocedure, er det, fordi jeg synes, at vi har for mange tilfælde, hvor stive administrative regler forhindrer, at der tages de menneskelige hensyn, som vi ikke som et demokratisk og humanistisk samfund har lov til at se bort fra. Jeg tænker her specielt på to tilfælde.

Det ene er den meget omtalte sag for

nylig om et ægtepar fra et af østlandene, som efter love og paragraffer ville blive sendt hjem til strafforfølgning, skønt de efter dansk lov intet strafskyldigt havde begået, men kun havde troet på politisk asyl i det demokratiske Danmark.

Det andet tilfælde, som ikke er kendt i offentligheden, men som jeg blev direkte indblandet i, drejer sig om en pige, som også efter gældende regler blev udvist af landet, skønt hun både var dansk forlovet, gravid med sin danske kæreste og stod foran giftermål med ham. I begge tilfælde, både i tilfældet med ægteparret og i tilfældet med pigen, greb justitsminister fru Nathalie Lind ind og ophævede udvisningsordren, og jeg takker hende for den menneskelige holdning, hun her udviste.

Men jeg spørger mig selv, hvor mange lignende menneskelige tragedier der år efter år udspilles, fordi der ikke bliver grebet ind. Dette er ikke et angreb på de mennesker, som administrerer reglerne og bestemmelserne, for det er deres opgave, men det er en opfordring til både ministeren og dette ting om at tage hele problemet om flygtninge og asylret i Danmark op til ny overvejelse under en mere human synsvinkel end den nugældende og med andre behandlingsformer end de nuværende rent administrative. Vi kan ikke opretholde en tilstand, hvor denne behandling udelukkende ligger hos en rutinebundet embedsmand og hvor det er en tilfældighed, at en minister bliver opmærksom på en skævhed. Det er for dårligt.

Det er ikke mindst de erfaringer, som de to eksempler, jeg her har draget frem, har givet mig, der gør, at min medvirken til dette lovforslags gennemførelse vil være afhængig af den tilføjelse, jeg tidligere nævnte, at ingen udlevering til noget land kan ske, medmindre den pågældende har gjort sig skyldig i en handling eller en optræden, som også ville medføre straf her i landet.

Jeg håber, at både justitsministeren og tingets øvrige medlemmer vil være enige med mig i disse betragtninger, og at vi i retsudvalget vil kunne nå frem til en formu-